Milí čtenáři, omlouvám se, že se s Vámi tak trochu vracím do minulosti, kdy jsem sestavoval nekonečné poudačky z akcí, které jsem navštívil za bezmála celé roční období. Dospěl jsem postupně k názoru, že přes některé výhody takového počínání převažuje to, že mně se takové hromady slov najednou špatně píší a Vám možná čtou a že to nebudu dělat. Dokonce bych řekl, že jsem to nějaký čas vydržel. Nicméně v lednu a únoru – mimochodem v měsících, o kterých se traduje, že jsou z hlediska živého hraní mrtvé – jsem zavítal na několik velice pěkných koncertů a rád bych se o své dojmy s Vámi podělil. Nic se těch písmenek nebojte a pěkné čtení.

Padesátý Open Mic… „*Nápad založit v Praze písničkářskou scénu àla Greenwich Village 1961 vzešel z hlavy mladého autora písní, básní, překladů a publicisty Michala Bystrova někdy na podzim 2006*.“ To stojí napsáno – jako úvod Slova k historii – v doprovodném bulletinu k 50. Open Micu POTRVÁ; dobře že tak. Dobře že byla vynálezecká role **Michala Bystrova** připomenuta, protože nedouci jako já by mu ji klidně upřeli; Bystrov sám se jako recitátor zmiňovaného 50. dílu pořadu zúčastnil. A dobře že 50. Open Mic, dobře že neúnavný tahoun **Honza Řepka** (protože vynálezce nemusí být ten, kdo svůj nápad pilnou prací opakovaně uvádí do života). Cyklus vydupaný ze země pro všechny písničkáře, kteří si chtějí zahrát, pod heslem „*kdo hraje, přijde, kdo hledá, najde*,“ už se stal na naší scéně její významnou součástí a 50. večer měl silně slavnostní ráz, kterému bylo tentokrát obětováno i motto „*každý, kdo se třeba na místě přihlásí, si zahraje + jeden host*“. Všichni dopředu naplánovaní byli totiž významní hosté. Zahájil zábavný akordeonista **Marek Vojtěch**. Hned potom pastva pro uši nejchutnější – **Zdena a Jiří Tichotovi**. Ne s loutnou a renesancí, jak jsem myslel, ale s kytarou a převážně písničkami ze Spirituál kvintetu, jako jsou třeba *Svět s náma houpá, Zlatá klec, Co prej bude s mojí duší* nebo *Širý proud* s doprovodem na tón stejným, jako na nahrávce z roku 1969. Skvělá **Martina Trchová**, která ve mně vzbudila vysloveně pocit nedostatečnosti z toho, že jsem ji nesmírně dlouho neslyšel v delším bloku. (Chcete-li vědět, jak jsem tento pocit řešil, pohleďte k závěru tohoto

článku.) Čas po přestávce patřil videodokumentu Honzy Řepky a Tomáše Berky, dokumentu mapujícímu vznik a provoz Open Micu, dokumentu, který ke „kulatinám“ určitě patřil. Písničkáře **Lumíra Slabého** jsem ještě nikdy naživo hrát a zpívat neslyšel a nezměnilo se to ani po popisovaném večírku. Zato vím, že umí slušným způsobem recitovat svoje dost pozoruhodné vlastní verše a že to (on nebo Honza Řepka?) uměl zařídit tak, že ho k té recitaci melodramaticky doprovázel **Vláďa Merta** na kytaru. Slabý odešel, Merta zůstal; jeho blok byl velký zážitek jako skoro vždy, tentokrát bez největších hitů, zato pod heslem „ *to je Open Mic, zde se dají zkoušet různé věci.* “

Krystyna Skalická hraje na akordeon a působí dosti divadelnickým dojmem. Postupně nám zahrála koledu, text Magora Jirouse a jeden kousek v polštině (pochází z Českého Těšína). Po druhé přestávce přišel „hlavní host“ – tedy ten, kdo hraje nejdéle – což byl tentokrát písničkář s kytarou **Joel Bros**, Francouz, který strávil dětství v Africe a - řekněme - střední věk tráví na Slovácku. Doprovázelo ho trio tří mladých Čechů (akordeon, violoncello, perkuse). Joel se uvedl řečí o možnostech francouzského šansonu, načež sám prakticky doložil, že jsou velké: přestože zpíval výhradně francouzsky, dojem, který zanechal, byl značný. Na závěr zazpíval hostitel **Honza Řepka** s Martinou Trchovou, Brosovým triem a vlastně celou neuvěřitelně našlapanou kavárnou *Řekni, kde ty kytky jsou* .

Cyklus Open Mic je bezesporu pozoruhodné dílo, na které stojí za to stále upozorňovat, a jeho 50. díl tuto skutečnost dokonale podtrhnul. V té obrovské tlačenici, kde nebylo k hnutí, se proplétali např. Vítek Sázavský, Jakub Noha… Kdy jste naposledy viděli nějaké (nehrající) muzikanty na koncertě svých kolegů? {denvideo http://www.youtube.com/watch?v=MmzMCf9B6fA&feature=player_embedded}

Dvacátá třetí Noc v Oborohu

Domovskou scénou výtečné kapely **Oboroh** je Klub Rabštejn v Kostelci nad Orlicí. Tady se v lednu odehrávají jejich výroční koncerty, (alespoň letos) pod názvem Noc v Oborohu, tedy jak se dozvíme z webových stránek, „ *v primitivním přístřeší na čtyřech kůlech, kde najde zvěř v zimě potravu a člověk útočiště v čase nepohody.* “ Příjemný, slušně velký a zcela zaplněný sál a za mixpultem nikdo menší než Honza Friedl – to byla dobrá východiska. Zahajovali domácí: způsob, jakým na začátku zpěvák a klávesista Roman Dostál uvítal diváky, ve mně evokoval pocit, že se tam všichni se všemi velmi dobře znají. Trochu překvapivý byl úvod, kdy Slávek Klecandr nastoupil s baskytarou a basista Jaroslav Jetenský třímal kytaru, ale postupně se nástroje dostaly ke svým obvyklým držitelům. Hrály se největší hity jako *Vítr* nebo

Koně
, dost písniček od Sváti Karáska (
Podobenství o zrnu a koukolu
,
Víra
, jako přídavek
Kristova návštěva v pekle…
) i Mertovy
Kejklíři
nebo
Protější břeh
ze stejnojmenného sólového alba Slávka Klecandra. Kromě dnes už na kost osekaného čtyřčlenného Oborohu se na pódiu mihla i exčlenka Dita Zangeová - Holá.

Trochu folkové, trochu bluesové a náznakem snad i jazzové trio z Hradce Králové – to byl první host Oborohu: **Jan Resl & Victors**. Jan Resl je písničkář: kytarista, zpěvák i autor nabízející písničky v angličtině i češtině, Victors jsou opravdu Victors: Viktor Martínek na kontrabas a Viktor Kundrák na bicí. Pozornost v sále trochu opadla, protože ačkoli každý z tria byl sám o sobě vynikající muzikant, něco tam v souzvuku trošku drhlo; nicméně já jsem byl určitě rád za rozšíření obzorů.
Čas po přestávce patřil hlavním hvězdám večera: **Vlasta Redl s kapelou**. „*Jmenuji se Redl Vlastimil – kdybyste mě bez vlasů nepoznali*
,“ začal ostříhaný Vlasta rozvíjet kontakt, ale při úvodní sólové Přijdu hned to začalo drhnout: písnička zůstala nedohrána kvůli fotografům pod pódiem. Publikum předpokládalo, že se jedná o nějakou secvičenou taškařici a vesele se tomu smálo. Bohužel, hned při další
Opět na výletě
zjistilo, že je to navážno: další nedohraná skladba, křiku a hněvu ještě víc: co to? Dobře si pamatuji časy, kdy se při přítomnosti fotografů kolem pódia Vlasta načepýřil a hrál ještě urputněji. Samozřejmě, časy se mění a každý umělec má právo si vybrat, jestli se chce nechat fotografovat. Ale přesto: nešlo by to aspoň třeba v prvních třech písničkách, jako to povoluje

naprostá většina světových hvězd, co se kdy u nás na svých turné zastavila? Patrick Marek, ten zle vypeskovaný muž s fotoaparátem je něco jako dvorní fotograf Oborohu a sálu Rabštejn zvláště a myslel, že bude fotit stejně, jako byl doposud zvyklý. Což sice neomlouvá to, že se předem nedomluvil, ale přesto… Dále byl přítomen redaktor České televize s kamerou (úplně nejšetrněji jak to šlo: s ruční kamerou, bez světel, bez dalšího personálu…); ten sice nebyl předmětem Vlastova hněvu, ale myslím, že už si dál natáčet stejně netroufl. Většina muzikantů by se rozkrájela na drobné nudličky, kdyby se mohla na chvíli mihnout na obrazovce, a myslím, že publicitu – včetně té skrze lokální fotografy - potřebují všichni i žánr jako celek. Jinak budeme poslouchat místo muzikantů v zmíněné bedně rádobyznalé hudební publicisty (nebudu jmenovat), jak nám vyprávějí, že ti folkaři si nominovali na Anděla Tomáše Kluse, protože nikoho jiného nemají. (Včetně následného divení, jak to že nevyhrál, když nikoho jiného nemají – to všechno jsem v médiích skutečně zachytil.) Ano, každý má právo… ale přesto… co si o tom myslíte vy?
Zpět do Kostelce nad Orlicí: Vlasta Redl úžasně hrál i zpíval, stejně tak špičkoví muzikanti, kterými se obklopil: Marcel Gabriel (bicí), Petr Vavřík (baskytara), Matěj Morávek (elektrická kytara), Borek Nedorost (klávesy) i Luboš Javůrek, j.h. (foukací harmonika); saxofonista Michal Žáček tentokrát chyběl. Skvělý zážitek, který na této úrovni u nás moc konkurence nemá, trochu rušily jen dvě věci. Trochu zaražená atmosféra způsobená výše popsanými událostmi začátku Vlastovy produkce (myslím, že mistr sám už toho všeho v průběhu večera taky litoval) a potom fakt, že současná Redlova sestava se prostě naučila ne zas tak až moc skladeb a od slavného zahajováku loni v Třeboni (tam to bylo pravda, trochu košatější) hraje zhruba totéž, často i ve shodném pořadí. Stačilo, koneckonců, porovnat s live deskou ***Koncert, který se nekonal***, která byla náhle, neohlášeně, předpokládám, že k překvapení diváků (mému určitě), pokřtěna. K dalším překvapením patřilo „
co se to vlastně křtí?
“ (zjistil jsem si to po akci), protože rodný otec desky Vlasta Redl a její kmotr Slávek Klecandr byli v okamžiku křtu zrovna tak odvázaní a nadoblační, že nás zapomněli seznámit s tím, co vlastně dělají, a hned po polití céděčka začali k jeho poctě – a to bylo to další překvapení – zpívat Internacionálu. No fakt…
Pokud to nebylo z předchozího úplně jasně cítit, moc se mi tam líbilo; v kategorii „koncert (ne festival) v městě pod 10.000 obyvatel“ to bylo možná to nejlepší, co jsem kdy zažil. Oficiální koncert skončil v půl jedné, v přilehlé restauraci prý hráli jeho protagonisté ještě čtyři hodiny. Já jsem v těch půl jedné práskl do koní; to jsem zas jednou udělal chybu, doufám, že příště budu moudřejší…

První Merta s Hromosvodem…
„*Ondřej Fencl napsal email, že by mi rád poslal desku Hromosvodu. Já na to: přijď dnes večer do Kaštanu, zahrajem si a je to! A bylo to. Hráli jsme bez zkoušení celou hodinu. To se může stát leda tak Dylanovi. Nebo mně.* “ Takto popsal **Vladimír Merta**, jak se loni seznámil s kapelou **Hromosvod** a tedy vlastně i to, proč jsem se já mohl letos v

